

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οί 12 μήνες: Φεβρουάριος, εικών υπό Στεφάνου Ξενοπούλου, ποίημα υπό Κωστή Παλαμά.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὑπὸ Στ. Δ. Σταματιάδου.
 Ἄνα τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα: Ἡ Ἥγησώ, ὁ Δεξιλέως (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Δ. Φ.
 Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Κορναβίτσα.
 Σὲ μιᾶν Ἑβραία, συννέτο ὑπὸ Στ. Μαρξτόκη.
 Ὀνειρον καὶ ζωῆ, διήγημα Μαυρικίου Γιουκάι, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. — Ἡ Ἀλληλογραφία μας. — Χρονικά.

Εἰς τὸ προδεχές: Ἐν δρόμῳ (μετ' εἰκόνων) ὑπὸ Γ. Τυπάλδου Κοζάκη. — Ποίησις καὶ πεζότης, διήγημα τοῦ τσέχου ποιητοῦ Γιαροσλάβ Φριχλίκη. — Ὑπὸ τὴν γέφυραν, στρατιωτικὸν διήγημα ὑπὸ Ἡλ. Σταύρου. — Τὸ τραγί, ὁ σκύλος μου ποιήματα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη κτλ. κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»:
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

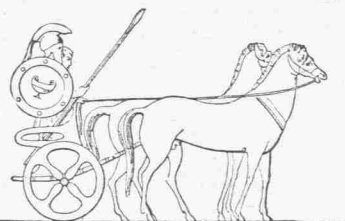
σάρων συστρατιωτῶν του ἐν ταῖς περὶ Κόρινθον μάχαις. Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος καὶ ἡ ταπεινωθεῖσα πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισε καὶ αὖθις νάναλαμβάνη διὰ τῶν ἀνδρείων τῆς τέκνων τὴν πρῶν ἐν τῷ τότε κόσμῳ θέσιν τῆς. Καὶ δικαίως ἐνόσφει εἶχε τέκνα οἷος ὁ εἰκοσαετής Δεξιλέως τὴν πάτριον ἀρετὴν μὴ λησμονοῦντα ἠδύνατο νάναθάλη ὡς καὶ τῶ ὄντι ἀνάθαλεν. Οὐαὶ εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπόλεμα, οὐαὶ εἰς τοὺς λαοὺς, εἰς οὓς ἐσβέσθη ὁ πρὸς τὴν πολεμικὴν δόξαν ἔρωσ καὶ οἱ ὅποιοι ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν δὲν λαμβάνουν ἀφορμὴν νάνεγειρωσι μνημεῖα, οἷον τὸ τοῦ Δεξιλέω. Ὁ νεανίας εἰκονίζεται διαπερῶν τῷ δόρατι χαμαὶ ἤδη πετόντα ἐχθρόν. Τὸ δόρυ πραγματικὸν ὄν ἢ χάλκινον ἐξέλιπεν ἐπίσης χάλκινος ἦν καὶ ὁ στέφωρ τοῦ νεανίου τὴν κεφαλὴν στέφανος, καὶ ὅστις συνεκρατεῖτο ἐκεῖ τεχνικῶς καὶ πρὸς τοῦτο ἐχρησίμευον αἱ ὑπάρχουσαι ὀπαί. Τὰ ἡνία τοῦ ἵππου ἦσαν ἐπίσης ἔσως μετάλλινα ὡς καὶ τὸ ξίφος. Ἐφόρει δὲ ἀκόμη ὁ νεανίας, ὅ,τι συνήθως οἱ ἵππεῖς, μάλιστα ἐφόρουσ τότε, βραχῶν χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἧτις ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κολποῦται ὀπισθεν τῶν νώτων του δίκην ἰστίου πλοίου. Ὁ γλύψας αὐτὸν τεχνίτης ἦτο ἀντάξιός του ποιήσαντος τὸ τῆς Ἥγησοῦς μνημεῖον, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Φειδίου καὶ αὐτὸς παιδευθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς μαρτυροῦσι τοῦτο σαφῶς ἢ φυσικῶς μὲν

καὶ ἀβίαστος, ἀλλὰ συγχρόνως σταθερὰ καὶ ἀσφαλῆς στάσις τοῦ ἀναβάτου ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου τοῦ πρὸς τὰ πρόσω θέλοντος νὰ βαδίση, σταθερᾶ δὲ τῆ ἀριστερᾶ χειρὶ ἀναχαιτιζομένου καὶ ἡ ὑπὸ τὰς ὀπλάς του καταπατοῦντος ἤδη τὸν ἐχθρόν καὶ ἡ ρώμη τῆς τὸ δόρυ παλλούσης δεξιᾶς καὶ ἐν γένει ἡ τοῦ ὅλου νεανικοῦ σώματος διάπλασις ἀνταξία ὄντως τῆς τῶν ἵππεων τῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος· ἀλλὰ καὶ ὁ χαμαὶ πεσὼν ἐχθρὸς εἰκονίζεται ἀντάξιός του ἐπίππου ἀντιπάλου του· πεσὼν προσπαθεῖ νὰ ἐρεισθῆ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ νάνασηκωθῆ τῆ δεξιᾶ τὸ ξίφος εἰσέτι κρατῶν ὅτι παλαίει πρὸς βέλαιον θάνατον τὸ αἰσθάνεται καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ σαφῶς αὐτὴ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του· ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζει, προσπαθεῖ νάνεγερθῆ, νὰ παλαίση ἀκόμη καὶ τῶν μῦνων του ἡ διάπλασις τοῦ ἀριστεροῦ ἰδία ποδὸς ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ταύτῃ

εἶναι τι ἀληθῶς ὠραῖον· ὁ ἄψυχος λίθος ἔλαβε καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ ὑπὸ τὴν σμίλιν τοῦ ἐργασθέντος αὐτὸ ζῶν· οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ζωηρότερον ἔτι καθίστα τὸ ἔργον ὁ χρωματισμὸς τὸ πάλαι· αὐτὴ ἡ κόμη τοῦ Δεξιλέω μόνον τῷ χρώματι ἐδηλοῦτο. Ἀξίζει λοιπὸν καὶ ὁ Δεξιλέως συχνα νὰ τὸν ἐπισκέπτησθε, ὡ εὐτυχεῖς κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ τὸν θαυμάζητε. Οἱ ἀξιωματικοὶ μας μάλιστα, οὓς ἀδοξοὶ χρόνοι ἐμάραναν, συχνὰ διερχόμενοι ἐκείθεν ἄς σταματῶσιν ἐπ' ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἀθηναίου νεανίου καὶ ἄς ζῶσι καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς φαντασίας τοῦλάχιστον εἰς καλλιτέρους τῶν σημερινῶν χρόνους.

Δ. Φ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ¹

Ἄλλὰ καὶ τῆς σπηλιάδες αὐτὲς ἄρχισε νὰ τῆς αἰσθάνεται ἡ θάλασσα καὶ τὰ πανιά μας νὰ πέρνουν γεμάτα καὶ νὰ δυναμώνη τὸ δρόμο του τὸ πλεούμενο. Ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος ποῦ ἀκολουθοῦσε ἀπ' ὦρα τότε συλλογισμένος τὸ χτίσιμο τοῦ τέμπλου κ' ἐγύριζε ζερβόδεξα τὸ μάτι, σὰν σκυλὶ κυνηγάρικο ποῦ μυρίζεται στὸν ἀέρα τ' ἀχάρια τοῦ κυνηγιοῦ, εἶπεν ἔξαφνα τοῦ καπετάνιου.

— Καπετάν Κρεμύδα, θὰ μᾶς βγάλη ἀέρα ὁ Νότος· λέω νὰ πάρουμε κάτω λίγα πανιά.

Ἄλλ' ὁ καπετάν Κρεμύδας, ἀφαιρεμένος στὸ πουλὶ ποῦ δὲν ἔπαυε κλωθογυρίζοντας τὴ γολέτα, λὲς κ' ἤθελε νὰ τὴν σύρῃ στὸν ὄλεθρο, εἶπεν ἀδιάφορος.

— Μπα· καλοκαιρινὸς εἶνε· ἄς το κι' ἄς πάει...

Ὁ καπετάνιος ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος· παιδὶ μονάχο. Μακρὰ ὅμως νὰ μὴ τὸν θυμώσῃ· τὸν θυμώσῃ· φεύγα ἀπὸ κοντὰ του· ἴδιος βοριάς στις πρώτες του ἡμέρες γίνεται· τρέχα νὰ ἐμπῆς στὸ λιμνοστάσι γιατί φίδι ποῦ σ' ἔφαγε! Τώρα ἐθύμωσε μὲ τὸ πουλὶ καὶ ἄλλο δὲν ἔβλεπε μπροστά του. Ἐβάλλθηκε ἢ νὰ τὸ σκοτώσῃ ἢ νὰ μὴ φύγῃ ἀποκεῖ.

— Ἄν δὲ σοῦ πιῶ τὸ αἷμα, νὰ μὴ μὲ εἰποῦν καπετάν Κρεμύδα, εἶπε σιάζοντας χάμω τὸν κόκκινον σκούφο του μὲ μανία.

Ἄλλαξε ἀμέσως τὸ καφούλι τῆς τσάγκρας, ἔφτιασε τὴν ἀβιζώτη καὶ δίνοντας τὸ τιμόνι στὸν ναύκληρο.

— Κυβέρνα καλά, Μπαρμπατρίμη εἶπε· ἴσ' ἀπάνου στ' ἄτιμο· τήρα καλά νὰ μὴν τὸ χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου.

— Λέω, καπετάνιε, νὰ μαϊνάρουμε λίγα πανιά· θὰ μᾶς βγάλη ἀέρα ὁ Νότος· ἔξανάειπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος.

— Μωρὲ δός του νὰ πέρνη, γεροξεκουτιάρη! ἐφώναξε θυμωμένος ὁ καπετάν Κρεμύδας. Κυβέρνα καλά κι' ἀπάνω του σοῦ λέω!...

Ὁ Μπαρμπατρίμης μουρμουρίζοντας σὰν σκύλος ποῦ θέλει καὶ δὲν θέλει ν' ἀλυχτήσῃ, ἔκατσε στὸ τιμόνι κ' ἐπῆρε στὰ χέρια του τὸ δοιάκι, σκαλιστὸ ὄλο ἀπὸ λέπια καὶ στήν ἀκρὴ μ' ἕνα κεφάλι ἀνύπαρκτου φιδιοῦ. Ὡς τόσον ὁ ἀέρας ὄλο κ' ἐδυνάμωνε. Οἱ σπηλιάδες ἤρχοντο συχνώτερες καὶ τὰ πανιά ἕνα μὲ τ' ἄλλο ἄρχισαν νὰ γεμίζουν, νὰ γουβώνουν σὰν γιγάντιες ἀχιβάδες, τὰ ξάρτια καὶ οἱ μακαράδες νὰ τριζοβολοῦν, τὰ σχοινιά νὰ καμαρῶνουν, ὁ Μπαρμπατρίμης νὰ δίνῃ τὰ προστάγματα τετραπανωτά, οἱ ναύτες νὰ τρέχουν ἀπὸ σκότα σὲ σκότα, ἡ γολέτα νὰ πηδᾷ στὰ κύματα σὰν γοργάλογο στὸν ἀ-

¹ Ἴδε σελ. 58.